

Biskup Schneider: Ilúzia o mieri so svetom

biskup Athanasius Schneider

24. júla 2021 ✝ Cirkev

„Skutočným cieľom pozemského života je žiť v jednote s Božou vôľou“, povedal biskup Athanasius Schneider pre Rímske fórum života vo štvrtok, a tiež povedal, že predstava nasledovníkov Krista, že je možný mier s moderným svetom „je ilúzia a naivita“.

Biskup Schneider hovoril o dvoch štátoch, o Božom štáte a o štáte svetskem, ktoré sa od seba líšia v prístupe k pozemskému životu, ktorý môže byť s Bohom alebo bez Boha, či dokonca proti Nemu.

Prvým pokusom o vytvorenie štátu svetského, či štátu bez Boha a proti Bohu, bol pokus satana a „odvtedy satan neúnavne pracuje na budovaní svojho mesta zameraného proti Bohu“.

16. máj 2019, LifeSiteNews

Zdroj: wikimedia commons

Beznádejnosť mesta človeka bez Boha

Athanasius Schneider,

pomocný biskup arcidiecézy Preblahoslavenej Panny Márie v Astane

Prednesené na Rímskom fóre života prostredníctvom video posolstva, 16. máj 2019

Drahí účastníci Rímskeho fóra života 2019!

V tomto príspevku by som chcel hovoriť o dvoch štátoch či komunitách, ktoré existujú v dejinách stvorenia, teda o Božom štáte a o štáte človeka, ktorý je bez Boha alebo dokonca proti Bohu. Štát alebo komunita bez Boha je mestom beznádeje. Prvý pokus žiť život a nastoliť spoločenstvo resp. štát bez Boha a proti Bohu podnikol satan, padlý anjel, ktorý sa spolu s ostatnými padlými anjelmi pokúsil vybudovať kráľovstvo nepriateľské voči Bohu. V Nebi však už pre nich nebolo miesto a boli zvrhnutí na zem, ako hovorí Sväté

písmo (Zjv 12, 8–9). Odvtedy satan neúnavne pracuje na budovaní svojho štátu na zemi proti Bohu.

Najvýraznejšou charakteristikou bezbožného miesta je nahradenie Božej autority autoritou stvorenia (satana alebo človeka), nahradenie Božej vôle vôľou stvorenia (satana alebo človeka). A nakoniec je to nahradenie kráľovstva Boha a konkrétne kráľovstva Ježiša Krista kráľovstvom satana, či kráľovstvom bezbožníkov resp. ateistov. Je to panovanie stvoreného „ja“ proti panovaniu Božej vôle troch osôb („my“) v Bohu, v Najsvätejšej Trojici.

Vláda alebo štát, ktorá, či ktorý je proti Bohu a bez Boha, vedie svojou vnútornou logikou k tyranii egoizmu, narcizmu, vedie k spoločnosti práva džungle, k spoločnosti krutosti, nemilosrdnosti, k spoločnosti bez lásky, k spoločnosti s nepretržitou duchovnou zimou, bez jari, bez kvetov, bez leta, bez ovocia, bez skutočnej radosti a krásy.

V takejto spoločnosti chýba teplo skutočnej ľudskosti. Spoločnosť (a štát), ktorá je proti Bohu a bez Boha, nemá zmysel pre humor, a nedokáže ani smútiť. Takýto štát je proti prírode, je to vláda anti-prírody, zvrhlosti. Taký je dôsledok, keď je Božia vôľa nahradená vôľou stvorenia. Duchovná podstata štátu človeka namiesto Božieho štátu sa dá vyjadriť postojmi: *„Ja som ja! Robím si, čo ja chcem! Odstránim všetko a zlikvidujem každého, kto bude stáť v ceste môjmu egu a mojej vôli!“*

Najslávnejším učiteľom o dvoch štátoch je svätý Augustín. Štát človeka predstiera, že je úplne nezávislý a sebestačný. Svätý Augustín označuje neposlušnosť voči Bohu za najhlbší koreň života bez Boha alebo proti Nemu. Hovorí: *„V prikázaní, ktoré dal Boh, nariadil poslušnosť, ktorá je istým spôsobom matkou a strážkyňou všetkých cností rozumom obdareného stvorenia, ktoré bolo tak stvorené, aby mu podriadenie sa prospievalo, zatiaľ čo uprednostňovanie vlastnej vôle pred vôľou Stvoriteľa znamenalo jeho záhubu. A keďže prikázanie nariadujúce zrieknutie sa jedného druhu potravy uprostred veľkého množstva iných potravín bolo ľahké zachovať – aj zapamätať si – najmä keď ešte vôľa neprekážala žiadostivosť, ktorá sa objavila až ako trest za hriech, nehanebnosť porušenia tohto zákona bola o to väčšia, o čo ľahšie ho bolo možné zachovať.“* (Civ. 14, 12)

Štát človeka vo svojej podstate obsahuje impulz k totalitarizmu, a to totalitarizmu globálnemu, vyžadujúcemu úplné podriadenie sa, ktorý v nijakom prípade netoleruje panovanie pravého Kráľa sveta a ľudstva, ktorým je vtelený Boh, Ježiš Kristus. Totalitné mesto človeka bude propagovať mier na zemi, ale len pod podmienkou, že všetky ostatné názory sa úplne podriadia bezbožnému štátu. Pre štát človeka mier znamená úplné podriadenie sa, vylúčenie kráľovstva Ježiša Krista a napokon vylúčenie Božej vôle, vôle Stvoriteľa a Spasiteľa.

Dokonalé usporiadanie pozemského štátu jestvuje tam, kde vládne Boh a Kristus. To si v živote jednotlivca a spoločnosti vyžaduje podriadenie nižšie postaveného, vyššie postavenému. Tento zákon sa u jednotlivcov realizuje vtedy, keď telo a materiálne veci riadi duša, telesné túžby riadi rozum a keď samotný rozum riadi Božia vôľa. V živote spoločnosti sa tento zákon realizuje, keď podriadení poslúchajú nadriadených, ktorí vládnu podľa Božej vôle.

Pápež Pius XII.

zdroj: wikimedia commons

Vo svojom historickom rozhlasovom posolstve na Vianoce 1942 pápež Pius XII. predstavil víziu pravej spoločnosti žijúcej v súlade s Božím zákonom a s Božou vôľou: *„Poriadok je základom spoločenského života medzi ľuďmi, medzi rozumnými a zodpovednými osobami, ktoré sledujú cieľ primeraný ich povahe. Nejde tu iba o vonkajšie spojenie medzi numericky odlišnými dielmi; poriadok smeruje skôr k čoraz dokonalejšej vnútornej jednote, jednote, ktorá však nevylučuje rozdielnosti zakotvené v realite a uznávané vôľou Stvoriteľa a nadprirodzenými zákonmi.*

Ešte nikdy nebolo také naliehavé jasne rozpoznať skutočné základy života spoločnosti, ako je tomu v týchto dňoch, keď sa ľudstvo otrávené jedom spoločenských pochybení a zvrhlostí, poháňané mániou konfliktných túžob, doktrín a cieľov, stalo nešťastnou korisťou zmätku, ktorý samo spôsobilo, a na vlastnej koži zažíva ničivé účinky falošných spoločenských teórií, ktoré ignorujú a porušujú Božie zákony. Tak ako temnotu so všetkými jej skľučujúcimi hrôzami nemožno rozptýliť iluzórnou nádejou, iba svetlom, aj neporiadku je možné zbaviť sa iba poriadkom, poriadkom, ktorý nie je fiktívny, ale reálny.

V spásu, obnovu a skutočný pokrok môžeme dúfať iba v prípade, že početné a vplyvné skupiny ľudstva si osvoja pravdivé chápanie spoločnosti, čo si bude vyžadovať mimoriadnu Božiu milosť, pevné a obetavé rozhodnutie zo strany ľudí dobrej vôle a ďalekosiahlu víziu. Ak takíto ľudia dospejú k tomu, že budú vnímať a oceňovať fascinujúcu krásu spravodlivých princípov spoločnosti, potom svojím vplyvom budú môcť medzi masami šíriť presvedčenie o skutočne božskom a duchovnom pôvode života spoločnosti; a tak pripraví cestu pre opätovné prebudenie, rozvoj a konsolidáciu tých etických pojmov, bez ktorých by aj ten najväčší úspech v sociálnej sfére bol len druhým Babylonom; jeho občania môžu mať spoločné steny, ale budú hovoriť rôznymi a konfliktnými jazykmi.

Boh je prvou príčinou a rozhodujúcim základom individuálneho a spoločenského života. Ak chceme porozumieť životu spoločnosti, musíme našu myseľ pozdvihnúť k Bohu, k Prvej príčine a rozhodujúcemu základu, k Bohu, Stvoriteľovi prvého manželského páru, z ktorého vzišla celá spoločnosť, rodina, národ a spoločenstvo národov. Život spoločnosti je odrazom, hoci nedokonalým, jej prvotnej príčiny, Boha, ktorý je Trojicou a zároveň Jeden, ktorý tajomstvom Vtelenia vykúpil a pozdvihol ľudskú prirodzenosť; a preto z pohľadu rozumu a zjavenia ideál a účel spoločnosti majú absolútny charakter presahujúci všetky premeny času; majú taktiež magnetickú silu, ktorú nijaké sklamanie, omyl či neúspech neutlmí, ani nezlikviduje, neodolateľne priťahuje charakterné a zbožné mysle, aby obnovili energiu, nové pochopenie,

nové štúdie, prostriedky a metódy nasadili na dosiahnutie cieľa, o ktorý by sa v inom čase a za iných okolností márne pokúšali.

Pôvodným a základným účelom spoločenského života je zachovať, rozvíjať a zdokonaľovať ľudskú osobu tým, že uľahčuje riadne plnenie a realizáciu náboženských a kultúrnych zákonov a hodnôt, ktoré Stvoriteľ uložil každému človeku, ľudskej rase i jej prirodzeným zoskupeniam. Sociálne učenie alebo spoločenská štruktúra, ktorá popiera alebo zanedbáva vnútorný a podstatný vzťah spájajúci Boha so všetkými ľudskými záujmami, je aberáciou; tí, ktorí sa riadia takýmto učením, jednou rukou budujú, ale druhou poskytujú prostriedky, ktoré skôr či neskôr túto štruktúru podkopú a zničia.

Pokiaľ sa držíme Boha ako najvyššieho vládcu nad záujmami ľudí, podobnosti i rozdielnosti nachádzajú svoje správne miesto v absolútnom poriadku bytia, hodnôt a následne aj morálky. Ak je však tento základ napadnutý, v štruktúre sa objavia hrozivé trhliny: rôzne sféry kultúry sa od seba oddeľia; základné prvky, hranice a hodnoty sa rozmažú a zneistia; výsledkom je, že rozhodovanie sa medzi protikladnými politikami sa riadi podľa prevládajúcej módy a závisí iba od vonkajších faktorov a často aj od slepého pudu.

V uplynulých desaťročiach škodlivá hospodárska politika podriadila celý občiansky život motívu zisku; dnes sú to zasa pravidlá, ktoré v nemalej miere škodia spoločnosti, keďže na všetko a na každého sa dívajú ba z hľadiska užitočnosti pre štát bez ohľadu na morálne a náboženské aspekty. V každom prípade ide o karikatúru a falošnú predstavu s nevyčísľiteľnými dôsledkami pre život spoločnosti, ktorej ešte nikdy tak bezprostredne nehrozilo, že príde o svoje výnimočné privilegium, keď opojená ilúziou si namýšľa, že môže beztrešne odmietať alebo ignorovať Boha, večný zdroj jej dôstojnosti.

Zákonodarcovia sa musia vyhýbať nebezpečným teóriám a praktikám poškodzujúcim komunitu a jej súdržnosť, ktoré vďaka za svoj pôvod a rozšírenie falošným postulátom. Medzi ne treba počítať právny pozitivizmus, ktorý zavádza čisto ľudské zákony v oblastiach, na ktoré nemá žiadne oprávnenie, čím otvára cestu k fatálnemu odlúčeniu práva od morálky. Treba sa strániť všetkých teórií, ktoré považujú štát alebo skupinu, ktorá ho zastupuje, za absolútnu a najvyššiu entitu vyňatú spod akejkoľvek kontroly a kritiky, najmä keď jej teoretické a praktické postuláty sú v otvorenom a nezlučiteľnom rozpore so základnými hodnotami ľudského a kresťanského svedomia.

Ak zlý duch materializmu získa prevahu a drsné ruky moci a tyranie budú riadiť udalosti, potom denne budete svedkami rozpadu ľudského spoločenstva; láska a spravodlivosť zmiznú ako predzvesť katastrofy, ktorá zasiahne spoločnosť, ktorá odpadla od Boha.“ (Rozhlasové posolstvo, Vianoce 1942)

Vo svojej apoštolskej exhortácii *Conflictatio bonorum* z roku 1949 pápež Pius XII. predkladá realistický obraz nepretržitého konfliktu a boja medzi štátom svetským a Božím štátom. V duchu Kristovho učenia a učenia všetkých svojich predchodcov Pius XII. realisticky odmieta pokus o mier s duchom sveta či s moderným svetom, ktorý od Francúzskej revolúcie odmieta Boha a Krista, a ktorý neúnavne ide za svojím cieľom vybudovať štát, ktorý by bol na sto percent štátom človeka. Takýto mier s moderným svetom je ilúzia a naivita.

Už len kvôli tejto skutočnosti moderný svet odmietajúci Kristovo kráľovstvo, kraľovanie jediného Spasiteľa ľudstva, nie je schopný dýchať čistý duchovný vzduch. Tým, že Cirkev horlivo plnila svoje misionárske dielo,

jednoznačne hlásala svetu zjavené Božské pravdy a Krista ako jediného Spasiteľa, jej okná boli vždy široko otvorené a všetci ľudia mohli vidieť a počuť nadčasovú krásu Kristovho učenia a posvätné liturgie Cirkvi, obdivovať príťažlivý príklad morálneho života jej svätých a každodenných hrdinských skutkov lásky k núdznym. Jedným z vrcholov, keď boli okná Cirkvi najviac otvorené, bolo práve obdobie 19. a 20. storočia pred II. vatikánskym koncilom, pretože to bolo vrcholné obdobie misie Cirkvi medzi neveriacimi a nekresťanmi. Obdobie po II. vatikánskom koncile, koncile, ktorý Ján XXIII. metaforicky opísal ako otvorenie okien Cirkvi, sa prekvapivo stalo obdobím najnižšej misionárskej horlivosti v kázaní evanjelia nekresťanom a v ich privádzaní k nadprirodzenému životu v Kristovi.

Pius XII. hovorí o modernom svete: *„Nenávisť zlých ľudí v našich dňoch vyústila do neuveriteľnej bezbožnosti, ktorá v iných dobách bola fakticky nepredstaviteľná. S odporom o tom hovoríme, ale naša apoštolská služba nám nedovoľuje mlčať. Táto pýcha, ktorá s opovrhnutím zanedbáva božské veci, podobne ako zločin prvého človeka, ktorý sa vzbúril proti nebeskému príkazu, je v našich dňoch najšpinavším zdrojom všetkých hriechov. Je ako nákazlivý mor, ktorý sa šíri a vyčíňa takmer po celom svete.*

„Povstávajú pozemskí králi a vladári sa spolčujú proti Pánovi a proti jeho Pomazanému.“ (Ž 2, 2)

Zlo nemá konca, pretože po vyhnaní Boha zo spoločnosti je človek zbavený svojej duchovnej dôstojnosti, stáva sa otrokom hmotných vecí a od koreňov hynie cnosť, láska, nádej, krása vnútorného života.

Nepriatelia Božieho mena, s pre nich typickou opovážlivosťou, využívajú všetky dostupné prostriedky: knihy, brožúry, noviny, rozhlasové vysielanie, verejné zhromaždenia, vedu a umenie, všetko, čo je v ich moci, aby šíрили pohrdanie svätými vecami. Vieme, že sa to nedeje bez intríg pekelného nepriateľa, ktorého programom je nenávisť voči Bohu a zničenie človeka.

*Ateizmus je nenávisťou voči Bohu, ktorým je naše storočie kontaminované, a pre ktorý sa človek musí báť strašných trestov, pretože ide o najťažší hriech. Avšak Kristovou krvou v kalichu Novej zmluvy môžeme tento ohavný zločin zmyť, zničiť jeho následky, prosiť o odpustenie pre páchatel'ov a pripraviť pre Cirkev veľkolepé víťazstvo.“ (Apoštolská exhortácia *Conflictatio bonorum*, 11. február 1949)*

Pravá sloboda, pravá ľudskosť, ozajstný pokrok jednotlivca a spoločnosti ako celku sú zaručené iba keď sa plní a dodržiava vôľa Boha, Stvoriteľa, vyjadrená v Jeho prikázaniach, a Božia vôľa prejavovaná v Jeho Zjavení v Kristovi a keď je uznané Kristovo kráľovstvo nad ľudskou spoločnosťou.

Juan Donoso Cortés, katolícky španielsky politik, vo svojom vystúpení predniesol španielskemu parlamentu 4. januára 1849 presvedčivý dôkaz o vnútornom vzťahu medzi spoločnosťou, ktorá odmieta kresťanskú vieru, a tyraniou. Niektoré z jeho závažných a prorockých výrokov: *„Keď náboženský teplomer ukazuje vysokú hodnotu, teplomer politickej represie je blízko nule; a keď náboženský teplomer je blízko nule, politický teplomer – politická represia – tyrania, ukazuje vysoké hodnoty. To je zákon ľudstva, zákon dejín. Ak chcete dôkaz, pozrite sa na stav sveta, pozrite sa na stav spoločnosti v dobách pred Krížom. Uvedte mi jediný národ v tomto období, ktorý by nevládnol nad ním nejaký tyran. Je to nepopierateľná a evidentná skutočnosť, ktorá nikdy nebola spochybnená. Sloboda, skutočná sloboda, sloboda všetkých a pre všetkých,*

prišla na svet len so Spasiteľom sveta; to je opäť nepopierateľná skutočnosť, ktorú uznávajú aj socialisti. Dnes je cesta pripravená pre gigantického, kolosálneho, univerzálneho a obrovského tyrana; všetko má pripravené. Páni, všimnite si, že už neexistujú nijaké fyzické ani morálne zábrany - neexistujú fyzické zábrany, pretože s parníkmi a železnicami už neexistujú hranice; už neexistujú fyzické prekážky, pretože telegraf zrušil vzdialenosti; a neexistujú ani morálne prekážky, pretože všetky vôle sú rozdelené a všetky vlastenectvá sú mŕtve. Povedzte mi teda, či nemám pravdu, keď sa obávam blízkej budúcnosti sveta; povedzte mi, či sa pri tejto otázke nedotýkam skutočného problému. Iba jedna vec môže odvrátiť katastrofu - jedna a jediná: nevyhneme sa jej, keď poskytneme viac slobody, viac záruk a vypracujeme nové ústavy; odvrátíme ju, ak všetci, podľa našich možností, urobíme maximum preto, aby sme vzbudili zdravú reakciu - reakciu náboženskú.“ (Prejav v španielskom parlamente 4. januára 1849)

Skutočným cieľom pozemského života je žiť už teraz v jednote s Božou vôľou. Spojenie s Božou vôľou je centrom Božieho štátu a úplne sa dosiahne vo večnosti, ako vysvetľuje svätý Augustín: „Potom Boh, najmúdrejší Stvoriteľ a najspravodlivejší Spravovateľ všetkých prirodzeností, ktorý umiestnil ľudskú rasu na Zem ako jej najväčšiu ozdobu, odovzdal ľuďom dobré veci prispôsobené tomuto životu, čiže dočasný pokoj, takže môžeme užívať v tomto živote zdravie, bezpečnosť a ľudské spoločenstvo a všetky veci potrebné na zachovanie a obnovu tohto pokoja, prispôsobené našim zmyslom, ako je svetlo, noc, vzduch a vody, a všetko, čo telo potrebuje na udržanie, ochranu, uzdravenie alebo skrášlenie: a to všetko za tejto najspravodlivejšej podmienky, že tí, ktorí dobre využijú tieto výhody, dostanú väčšie a lepšie veci, a to pokoj nesmrteľnosti sprevádzaný slávou a ctou v živote bez konca, v ktorom budú prežívať radosť z Boha a zo seba navzájom v Bohu.“ (Civ. 19, 13)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/biskup-schneider-iluzia-o-mieri-so-svetom/>